

EN KÄRLEKSAFFÄR I ROM

Karen Swan

En kärleksaffär i Rom

Översättning: Sebastian Gröndahl

Lovereads

Tidigare utgivning på svenska:
En hemlighet i Paris, 2026

Lovereads

Lovereads, Bokförlaget Forum, Box 3159, 103 63 Stockholm
www.forum.se
info@lovereads.se

Engelska originalets titel: The Rome Affair

Copyright © Karen Swan 2017

Omslag: Emma Björklund

Första tryckningen

Tryckt hos ScandBook EU, 2026

ISBN 978-91-89591-74-5

Till Wol,
som är den som egentligen skrivit boken.

Prolog

Rom, november 1989

”Älskling?”

Han knackade på dörren och lyssnade efter de vanliga ljuden från sin frus sovrum – rinnande vatten från badkaret, det mjuka *klick* när garderobsdörrarna öppnades och stängdes, hennes stilla nynnande medan hon klädde på sig. ”Elena?”

Han väntade ännu ett ögonblick innan han gick in. Gardinerna var öppna, sänglamporna tända och en liten fördjupning i madrassen visade var hon hade legat, kuddarna var fortfarande lätt tillplattade efter hennes tupplur tidigare i dag.

Han log för sig själv och skulle just gå ut igen, när blicken fastnade på ett föremål som blivit särskilt utformat för att synas, och i stället för att lämna rummet gick han fram till sminkbordet och plockade upp det. Ringen var fortfarande ljummen av hennes kroppsvärme. Han gnuggade med tummen över ädelstenarna, förde dem till läpparna och kysste dem lätt. Hon måste ha glömt att ta på sig den efter badet, tänkte han, stoppade ringen i fickan och bestämde sig för att titta i biblioteket härnäst.

Hon måste ha ...

Den lilla vita lappen låg dold under ett smyckesfat. I vanliga fall

hade han aldrig sett den, men det tjocka kristallglaset hade en uppförstorande effekt – och han skulle ha känt igen den handstilen var som helst. Han drog ut lappen från dess gömställe, hans andetag var hackiga medan han läste, såg och förstod.

Och sedan sprang han.

Kapitel ett

Rom, juli 2017

”*Det bärnstensfärgade ljuset och sparvarna*, det var vad hon skrev”, sa Matteo och lade ner mobilen på bordet.

”Är *det* vad du tycker är bäst med den här staden?” frågade Alessandra misstroget.

”Och det har fått fler gilla-markeringar än nästan något annat inlägg!” skrattade Cesca och sträckte ut handflatorna mot stjärnhimlen. ”Vad kan jag säga?”

”Det jag kan säga är att de flesta skulle nämna Colosseum, Forum Romanum eller Pantheon”, svarade Alé torrt. ”Till och med de som säljer rosor vid Spanska trappan har en chans att komma med på listan, till skillnad från de små bruna fåglarna som äter matrester från tallrikarna.”

”Äsch, de flesta saknar fantasi. Jag vägrar vara en kliché. Det är nog därför de gillar min lilla blogg så mycket.”

”Den är inte så liten längre”, sa Matteo. ”Din följarskara växer så snabbt att annonsörerna snart knackar på dörren, och där finns de stora pengarna.”

”Jaha? Då får de gärna skynda sig lite...”, skämtade Cesca.

Ändå var det sant att Rome Affair – hennes nätbaserade hyllning

till antikens huvudstad, pecorino och *la dolce vita* – hade slagit an någon sorts kollektiv sträng. Hon var både upprymd och förvånad över hur populär den blivit. Sedan hon publicerat sitt första trevande blogginlägg sju månader tidigare hade hon hittat sin röst, och nu reflekterade hon över allt från lokalproducerad honung från Aventinen till sina favoritbutiker med secondhandkläder, samtidigt som hon delade med sig av anekdoter från sitt arbete som guide.

Guido log brett, hans solbrända hjässa glänste i skenet från de gyllene ljuslykterna. ”Tja, det är i alla fall tydligt varför du inte kunde fortsätta jobba som du gjorde. Den som bedömer Roms karaktär utifrån ljuskvalitet kan knappast förväntas arbeta i en värld så torr som de brittiska rättssalarna.”

”Tack, Guido”, sa Cesca och höjde sitt glas mot honom. ”Det skålar jag för.”

Alla följde hennes exempel, svepte grappan och sjönk tillbaka mot stolarna med avslappnade leenden. Det var slutet på ännu en vacker kväll, hettan gjorde luften tung som trötta ögonlock, och doften av jasmin låg som ett puder över himlen. De hade ätit gott av pasta- och fiskrätterna på den fullsatta uteserveringen på innergården. Klockan var efter tio, men det var fortfarande tidig kväll för Rom – och numera även för henne.

”Vad händer nu? Ska vi gå till Zizi?” frågade Alé och lutade sig bakåt i stolen, drog upp sitt svarta hår i en hästsvans så att de smala, bara armarna syntes under den kakifärgade västen. ”Det där bandet ska spela där i kväll. Ni vet, det som vi såg på Rock in Roma i juni?”

”Med den snygga sångaren?” frågade Matteo, genast intresserad – som alltid när det hade att göra med en attraktiv kvinna.

”Jag tyckte i alla fall han var snygg”, skrattade Alé och lät håret falla ner över axlarna igen. ”Men ärligt talat trodde jag inte att skägg var din grej.”

Alla skrattade, Matteo sänkte huvudet när ett par servetter flög åt hans håll. ”Jag trodde du menade ...”

”Jag vet, de där tre systrarna.”

”Jag är på, vi går till Zizi”, sa Guido. Skägg var definitivt hans grej.

”Tyvärr får ni räkna bort mig”, sa Cesca och böjde sig ner för att ta upp väskan hon haft stående vid fötterna. ”Jag har en grupp bokad till klockan sex i morgon bitti, så det får bli till att gå upp klockan fem.”

”Men det är ju jättetråkigt”, muttrade Alé och såg på när Cesca tog notan från fatet och räknade ut sin del, med läppar som rörde sig ljudlöst.

”Jo tack, jag vet”, sa Cesca och himlade med ögonen. ”Men det är inte direkt någon som betalar hyran åt mig.”

Alé fnös. ”De borde betala dig för att bo i den där lägenheten!” skämtade hon och gav servitören ett lojt, halvflirtigt leende när han återvände för att servera dem mer digestif.

”Tack för den. Jag tycker faktiskt den är charmig. Du skulle se vad jag kan få för samma hyra i London. Åtminstone så är allting här ...” Cesca rynkade pannan. ”Hur säger man ’quaint’? Ni vet, litet och gulligt och gammalt?”

De andra översatte i mun på varandra.

”Just det, precis så är det.” Hon nickade och rotade i plånboken medan hon önskade att hennes italienska vore hälften så bra som deras gemensamma engelska. Kanske hade hon varit bättre om hon hade insisterat på att de bara skulle prata italienska med henne, men hon misstänkte att de då inte hade skrattat lika mycket, och haft hälften så roligt.

”Men du sa ju att en kackerlacka sprang över ditt ansikte när du sov”, påminde Alé henne med en rysning.

”Bara den gången. Och det var den första veckan. Jag tror jag har skrämt bort dem nu.”

”Och lamporna flimrar när du går över golvet”, fyllde Matteo i. ”Och din tv måste vara den enda svartvita tv som fortfarande är i bruk i hela landet.”

”I hela Europa”, rättade Guido.

Matteo såg på honom. ”Precis.”

”Och det stinker *häst*”, sa Alé och rynkade på näsan.

”Det är inget som ett doftljus inte kan fixa, och jag kan tala om för er att alla tycker att min svartvita tv är ett medvetet val – ungefär som Guidos hantverksöl och hipsterskäg”, tillade hon med ett flin och strök handen över just det skägget, ömt, som om Guido vore en irländsk terrier. Hon hade aldrig sett honom utan det, kunde inte ens föreställa sig honom slätrakad. Det vore som att se honom naken. ”Dessutom har den badkar ...”

”Usch!” Matteo grimaserade. ”Vad är det med engelsmän och deras besatthet av att ligga i sitt eget smutsiga vatten?”

”Det är mysigt! Jag skulle vilja se dig överleva en engelsk vinter. När jag pluggade var ett bad ibland det enda sättet att bli varm.” Hon drog ett djupt andetag när hon lade märke till deras flinande ansikten, att de njöt av att reta henne. ”Och det är ju inte direkt som om någon av er bor i en takvåning”, muttrade hon när de brast ut i skratt.

”Stanna kvar. Åtminstone för en drink till”, bad Alé.

”Det går verkligen inte”, sa Cesca och böjde sig fram för att kindpussa dem allihop. ”Jag har nog utmanat ödet lite väl mycket på sistone, och ni vet ju hur jag är på morgnarna.”

”Nej, men jag skulle gärna vilja veta”, skrattade Matteo och stretchade armarna så att hans imponerande muskler spändes.

”Du är hopplös.” Hon log. ”Men jag behöver det här jobbet. Jag har hål i skorna efter allt promenerande och har inte råd med ett nytt par.” För att bevisa det lyfte hon foten och visade dem det utnötta tyget på sina gula Converse.

”Men vin till middagen har du uppenbarligen råd med”, sa Guido och vickade på den närmaste tomma vinflaskan.

”Självklart. Prioriteringar, raring”, sa hon skämtsamt.

”Jag trodde att det var meningen att dina skor skulle se ut så där”, sa Matteo och granskade dem. ”Allt annat du har på dig håller ju också på att falla sönder.”

”Hör du!” protesterade Alé lojalt. ”Bara för att *du* inte har öga

för secondhandkläder. Du tycker ju att allt är skräp så länge det inte är sprillans ny Gucci.”

Matteos blick föll demonstrativt på hålet som syntes i sidan på Cescas vita broderade linne i edvardiansk stil. Hon täckte för det med handen. ”Det är bara välanvänt”, skrattade hon och tog sin panamahatt från stolsryggen. Hon satte den på huvudet och kastede slängkyssar åt dem allihop. ”Hej då, amigos. Ni är bäst. Hör av er!” Hon log och vinkade samtidigt som hon började gå därifrån, medan vännernas röster bubblade upp över restaurangens låga sorl när de återupptog samtalet om klubben.

Det var inte långt att gå hem. I Rom var inga avstånd särskilt stora. Hon korsade Piazza San Cosimato, vars marknadsstånd stod staplade och fastkedjade inför morgondagens handel, och vek sedan in i labyrinten av smala, slingrande gator, där byggnaderna gradvis försvann bakom yviga fasader av jasmin och murgröna. Det var fullt av folk överallt, bord stod tryckta mot väggarna för att lämna plats åt flygtaxibilar, vespor var uppställda i täta, rangliga rader som dominobrickor, och musik slingrade sig ut genom varje öppet fönster.

Hennes lägenhet i Centro Storico låg gömd i virrvarret av gator mellan Piazza Navona och Campo de' Fiori. Det var kanske inte en sådan trendig adress som vännernas i Trastevere – där konstnärer, designers och hipsters hängde på nattöppna barer och popup-restauranger – och hon kan ha varit ensam ansvarig för att sänka medelåldern bland de boende i huset med fyrtio år, men bostaden låg centralt och var praktisk för jobbet. Hon gick så mycket i arbetet nu för tiden att det sista hon ville var att behöva ta ännu en lång promenad bara för att komma hem.

Dessutom hade hon aldrig varit en person som följde strömmen; att klä sig från topp till tå i secondhandkläder var bara en del av det. Som tonåring hade hon lyssnat på Patti Smith och Carly Simon när alla andra grät till McFly; hon hade tidigt accepterat att hennes frissiga rödblonda (okej, bara röda) hårman aldrig skulle låta sig tämjas av plattänger; och med sina en och sjuttioåtta centimeter

var hon för lång för att smälta in i mängden. Så ja, lägenheten må ha haft kackerlackor och tveksam el, men den hade också turkost originalkakel från sextioalet i köket och ett badkar av plåt. Den lilla takterrassen – knappt större än hennes bord – hade utsikt över ett hav av tak och hela sju kyrktorn (hon älskade att se klockorna svänga ur takt med varandra på söndagsmorgnarna). Men kanske det bästa av allt var att lägenheten låg vid ena sidan av ett särskilt litet och stillsamt torg som ledde bort från livliga Piazza Angelica och som rymde allt hon behövde: en mörk osteria i ena hörnet, en pizzeria mittemot och Roms bästa bageri precis bredvid hennes port. Vid osterian stod ett yvigt fikonträd och mitt på torget ett uråldrigt olivträd vars grenar vajade i vinden som en huladansare. Det hade känts som hemma första gången hon såg platsen.

De smala, linjära utrymmena vidgades emellanåt ut till små piazzor medan hon gick, så att himlen sträckte ut sig i utskurna rektanglar ovanför hennes huvud och de sovande gatorna sveptes in i ett silverfärgat månsken. Hennes fötter, instuckna i de slitna Conversen, var tysta mot kullerstenen, hennes huvud fyllt av tankar på morgondagens guidade tur och de berättelser hon skulle behöva ha redo om hon ville göra ett bra jobb. Det kändes fortfarande nytt att vara här, att leva så här. Hennes gamla liv var som en avlägsen dröm, som en historia någon hade berättat för henne snarare än något som en gång varit hennes, handlat om henne, definierat henne.

Hon svängde in på sitt lilla torg, Piazzetta Palombella, och passerade Osteria Antico, där det alltid var fullt trots att de inte tog några bordsbokningar och hade varken dagens rätt eller meny – man blev helt enkelt serverad det signor Accardo lagat och som hans fru bar ut. När hon gick förbi lyfte Cesca handen i en hälsning till signora Accardo, som bar sitt långa, traditionella svarta förkläde och höll på att bära tallrikar tillbaka till köket.

På motsatta sidan av torget ringlade den vanliga kön utanför Francos pizzeria, där sorlet och ropen från de väntande gästerna steg och föll i ljudstyrka i takt med att degen slungades runt med

akrobatiska rörelser och lågorna från den vedeldade ugnen kastade ett gladiatoriskt sken över gatan. Pizzerian ägdes av Franco Luciano, själv tredje generationens *pizzaiolo*, men drevs nu av hans sex söner, som utövade minst lika stor lockelse som den berömda Lucianodegen. Det var nästan omöjligt att skilja dem åt i köket – samtliga hade yvigt mörkt hår, vita tänder, bruna ögon och olivfärgad hud och var likadant klädda. De skrek och gestikulerade vilt medan de trängdes, kryssade och valsade runt varandra, och Cesca hade bestämt sig för att först behärska det italienska språket innan hon lärde sig allas namn. De arbetade instinktivt och manövrerade de tre meter långa ugnsspadarna med vana händer. Hon hade aldrig förstått vilken virtuos färdighet pizzabakning var förrän hon kom hit och såg hur de knådade, slängde, vände och snurrade bottarna med hantverksmässig skicklighet och spända biceps under de tajta vita t-shirtarna.

Ricci, Francos äldste son, fick syn på henne när han bar ut ett av sopkärnen och ropade på henne. Hon vinkade tillbaka, tacksam för den välkomnande känslan av gemenskap bland sina nya grannar.

Hon gick uppför sidotrappan som ledde till hennes port och fick kliva försiktigt runt de många krukor med pelargoner som hade ställts ut på varje trappsteg av hennes hyresvärdinna, signora Dutti, en änka som bodde på nedervåningen. Under de senaste sju månaderna hade Cesca vaknat varje morgon prick klockan 7.40 till ljudet av signora Dutti som sopade trappan, lyfte upp krukorna och ställde ner dem igen. Det var den italienska motsvarigheten till frukostporslinets klirr.

Det var svalt och mörkt inne i lägenheten, de gammaldags handknypplade gardinerna hängde slaka och stilla i fönstret. Hon öppnade fönsterluckorna så att vinden kunde fara in och rubba dagens stillastående luft. Golvets terrakottaplattor kändes sköna under fötterna när hon sparkade av sig Conversekorna och tassade genom rummet som var ett kombinerat vardagsrum och matsal, mot det mörka, minimala köket längst bak, där hon hällde upp ett glas vatten och skar upp en persika rakt ner på ett fat. Hon slog

på tv:n och zappade runt tills hon hittade ett gammalt avsnitt av *Kommissarie Montalbano*. Sedan gick hon in i badrummet och började fylla badkaret – hennes kvällsritual, trots vännernas hån.

Hon åt persikan långsamt medan hon satt på soffkanten och såg en skottlossning i tystnad, samtidigt som ljudet av vatten som slog mot plåten i badkaret i bakgrunden övergick i ett djupare plask. Hon kunde höra exakt när nivån var perfekt, och när vattnet nådde dit vred hon av kranarna.

När persikokärnan var det enda som återstod på fatet tog hon det tillbaka till köket, sköljde av det och stoppade resterna i en soppåse. Hon lyfte den försiktigt, medveten om att flingskålen från gårdagens frukost hade innehållit betydligt mer mjölk än hon insett när hon skrapade ur resterna, och skyndade mot ytterdörren, hennes smala biceps spänd när hon höll upp påsen ovanför golvet. När hon gled i skorna igen, stående på hälkapporna för att slippa knyta skosnörena, vände hon sig om och såg förstas stora vita mjölkdroppar på golvplattorna bakom sig. Med ett missnöjt ljud haltade hon nerför trappan så fort hon kunde, svor när hon slog till en av blomkrukorna med påsens nederkant så att den välte åt sidan och jord ströddes över trappsteget.

Hon svängde vänster in i den smala gränden mellan huset och bageriet och lyfte locket till det stora täckta sopkärlet, redo att slunga in påsen i den medan hon automatiskt höll andan – stanken var alltid överväldigande.

Men hon rynkade pannan när hon fick syn på något ovanpå de andra soppåsarna. Hon släppte sin egen vid fötterna och sträckte sig ner och drog upp en handväska. Den såg helt ny och dyr ut. I duvgrått läder, av kuvertmodell med styva sidor och dekorativ kantsöm. Cesca var ingen modeexpert, men till och med hon kunde se på det bambuliknande låset att det var en Gucciväska (på advokatbyrån där hon tidigare arbetade hade en lyxig designerväska ur den heliga treenigheten – Gucci, Prada eller Céline – varit ett utmärkande drag hos de mer erfarna advokaterna: ett sätt att signalera framgång när alla andra statusmarkörer, som en

dyr klocka, en elegant dräkt eller slingor gjorda varannan vecka hos lyxfrisören Hershesons, doldes bakom peruk och kåpa. Hon strök tummen över lädret – det var mjukt och följsamt, lammskinn dessutom. Väskan såg inte ut som en kopia, luktade inte som en heller. Vad i hela friden gjorde den här?

Hon förstod direkt vad som hänt.

Hon glömde helt den stora, läckande soppåsen vid sina fötter och öppnade väskan. Till skillnad från hennes egen väska, som innehöll en röra av prylar, var innehållet nästan nedslående minimalistiskt – en hårborste (utan ett enda hårstrå), en Chanel Les Beiges-puderdosan, en miniatyrflaska med Annick Goutal-parfym och olika visitkort fastklämda i en silverfärgad sedelklämman. Men det mest anmärkningsvärda var det som saknades – varken någon plånbok eller telefon syntes till. Tjuven hade bara ryckt åt sig väskan, tagit det han behövde och slängt den så fort han kunde. Den hade varit komprometterande om han blivit stoppad.

Ändå måste det här, även utan kontanter eller kreditkort, vara en väska som är värd tusen euro, men utan några identitetshandlingar fanns det inget sätt att lämna tillbaka den till dess ägare. Vad nu? undrade hon. Skulle polisen kunna göra något, eller var det tekniskt sett hittegods? Inte för att hon någonsin skulle bära något sådant själv. Den såg ut att tillhöra en kvinna som fönade håret varje dag, såg manikyr som en av civilisationens grundpelare och bar diamanter vid frukost. Kanske borde hon sälja den? Hon behövde pengarna och...

En plötslig tanke slog henne. Kunde det finnas ett serienummer inne i väskan, som på en Rolex eller en bil, något som gick att spåra till ägaren? En av delägarna på advokatbyrån där hon arbetat hade haft en Birkinväska från Hermès, och den hade haft ett litet kort med olika autentiseringsnummer. Om det fanns något liknande här skulle hon kunna lämna tillbaka väskan – en lösning som kändes bättre än att själv dra nytta av någon annans olycka.

Hon öppnade dragkedjan på sidofickan. Den såg tom ut utifrån, men det låg något däri. Hon drog fram ett litet, oöppnat blått

kuvert, med kanter som var illa nötta och skavda, och på framsidan stod ett kvinnonamn skrivet med elegant handstil: *Elena*.

Cesca bet sig i läppen. Var det namnet på kvinnan som ägde väskan, eller på den som brevet var adresserat till?

”*Buona notte, Cesca.*”

Hon såg upp och fick syn på signora Dutti som stod och vattnade den ymniga samlingen av blomkrukor utanför sin dörr, gav växterna lite att dricka nu när dagens hetta inte längre svedde bladen. Hon bar den marinblå städrocken hon alltid hade på sig, fötterna var instuckna i ett par gamla Schollsandaler, och ett hårnät höll de små spolarna på plats på huvudet inför morgondagen.

”*Buona notte, signora*”, log Cesca och råkade vifta lite med handväskan. Hon märkte hur den fångade hyresvärdinnans blick – kvaliteten och det underförstådda värdet gick inte att missa, inte ens på avstånd eller för en äldre kvinna med perfekt syn. ”Åh.” Hon skyndade fram till henne. ”Jag hittade den här i soporna.”

Signora Dutti skakade på huvudet och smackade missnöjt med läpparna. ”Tjuvar.” Hon ställde ner vattenkannan och tog emot väskan som Cesca räckte fram. Det släta, ljusa lädret stod i skarp kontrast mot hyresvärdinnans skrynkliga, fläckiga hud.

”Ja, tyvärr har de tagit allt värdefullt – plånbok, telefon... Men väskan ser ganska dyr ut; någon måste sakna den. Och jag hittade det här.” Hon höll upp brevet.

Signora Duttis ansiktsuttryck förändrades när hon fick syn på namnet.

”Du råkar inte ha någon aning om vem Elena kan vara?” Cesca rynkade på näsan. ”Jag menar, jag inser att det är som att...” Hon avbröt sig när hon såg uttrycket i den äldre kvinnans ansikte: belåtenhet. ”Vet du?”

Signora Dutti nickade, lyfte långsamt armen och pekade med ett finger mot det blekblå palazzot på andra sidan torget. Fönsterluckorna var målade i en ljus havrebeige ton, och det måste finnas tjugofyra fönster – sex stycken på var och en av de fyra våningarna – bara på den här sidan av fasaden. Palatset vette egentligen inte

direkt mot den lilla piazzettan, utan det var dess högra sida som låg här, medan huvudentrén fanns vid Piazza Angelica runt hörnet. Under de sju månader som hon bott där hade Cesca aldrig sett någon komma in eller ut ur byggnaden. Fönsterluckorna, åtminstone på den här sidan, var alltid stängda.

”Bor hon där?”

Signora Dutti nickade med ett svårtolkat uttryck i sina mörka ögon. ”Hon bor där.”